

תקל"ח

בס"ד

השבת של רבי נחמן מברסלב

מבקשות ותחנונים, רק שצועק מעומק הלב: **הושענא!** ועל ידי זה נתגלין העצות שקרויים ישועות כידוע, כי עיקר הישועה לכל אחד הוא כשזוכין להתגלות העצות בשלימות, בבחינת "ותשועה ברוב יועץ", וזה בחינת: הושענא! שצועקין אז.

ארץ ישראל

[אוצר היראה - מ"ג]

✪ אי אפשר לזכות לארץ ישראל כי אם על ידי מצוות מילה שהוא תיקון הברית, בחינת **וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני וכו'**, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמר יהושע לישראל: כסבורים אתם לירש את הארץ כשאתם ערלים! לא כך נאמר לאברהם: **ונתתי לך ולזרעך אחריו את ארץ מגוריך על מנת ואתה את בריתי תשמור**, כי השבעה עממין דחפין (שמכסין) על קדושת ארץ ישראל הם בחינת שבעת ימי ערלה דחפאי על ברית קודש, ועל ידי תיקון הברית שהוא בחינת מילה שנתנה בשמיני, שאז מעבירין השבעה ימי ערלה מהתינוק ומגלין החסד דמתגליא בפומא דאמה, שהוא בחינת החסד הנעלם הנ"ל, על ידי זה מגרשין השבעה עממין וכובשין ארץ ישראל מידם, שזה בחינת **וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני וכו'**, וחושב שם כל השבעה עממין שמגרשין אותם על ידי תיקון הברית שהוא בחינת מילה כנ"ל (הלכות מילה הלכה ג', אות ה').

סיפור

[שיבחי הר"ן, ט"ז]

© וגודל עוצם מעלת קדושתו [של רבינו הקדוש זצ"ל] בשבירת התאוה הכללית, שהיא כוללת כל התאוות רעות, שהוא תאוות המשגל, אי אפשר לבאר ולספר. ואמר, שהיו לו נסיונות אין מספר, רק באמת אין זה נסיון כלל, כי אמר, שאין זה תאוה כלל. ואמר, שמי שהוא רק חכם אמת, אפילו עכו"ם, מאחר שהוא רק חכם אמת, ראוי שלא יהיה אצלו התאוה הזו נחשבת לתאוה כלל. ואמר, כי מי שהוא חכם בחכמת הניתוח ויודע סדר האיברים של האדם כפי חכמת הניתוח, ראוי שיהיה נמאס אצלו התאוה הזאת בתכלית המיאוס. ובעניין מיאוס תאוה זו, הפליג לדבר הרבה מאד בעניין זה, אשר אי אפשר לבאר מחמת השכחה, והכלל — שהיה ממאס מאד תאוה זו בתכלית המיאוס, עד שגזר ואמר, שמי שהוא חכם אמת קצת, אין התאוה הזאת נחשבת לנסיון כלל. © אבל גם קודם שזכה לזה, שיתבטל ויהיה נמאס אצלו לגמרי התאוה הזאת, גם קודם לזה, גם אז היו לו כמה וכמה נסיונות גדולות, ונוראות מאד בתאוה זו, אשר אי אפשר לבאר בפרט, כי בימי נעוריו ממש, בעת רתיחת הדמים, היו לו כמה וכמה נסיונות גדולות של תאוה זו עד אין מספר, אשר היה בידו למלאות תאוותו, והיה בסכנה גדולה מאד מאד, אך היה גיבור חזק, והתגבר על יצרו, וכפה תאוותו כמה וכמה פעמים, ואף על פי כן לא היה מתרחק עצמו פעם שנית לברוח מהנסיון, רק אדרבא, היה חפץ בנסיונות, והיה מתפלל להשם יתברך, שיזמין לו נסיונות, כי היה חזק בדעתו, שבוודאי לא ימרוד כנגד השם יתברך, כי איך אפשר שיעשה עברה, חס ושלום, ויעבור על רצון השם יתברך, אם לא שיהיה נעשה משוגע, חס ושלום, בעת הזאת? אבל מאחר שיהיה לו איזה שכל בעלמא בעת הנסיון, בוודאי יוכל לעמוד לפי גודל חוזק לבו, שהיה חזק בהשם מאד; ואף על פי כן בעת שבא עליו הנסיון, היה בסכנה גדולה מאד, והיה צועק להשם יתברך מאד, עד שזכה להתגבר על יצרו ולהנצל, ואף על פי כן לא התרחק עצמו מהנסיון פעם אחרת, אף על פי שבשעת הנסיון היה קשה עליו מאד, כנ"ל.

☞ **להקים סוכת דוד.** [לקוטי עצות המשולש - סוכות, נ"ז]
עיקר סוכת דוד הנופלת, היא בחינת התפילה שנפלה בעוונותינו הרבים. כי עיקר עסק דוד המלך, עליו השלום, היה תפילה, כמו שכתוב: **...ואני תפלה.** ועל זה יסד (דוד המלך) כל ספר תהילים, שהוא בחינת שעשה מתורות תפילות, שזה עיקר שלמות התפילה. וכשהתפילה בבחינת **כיום זלות לבני אדם**, שזה בחינת **דברים העומדים ברומם של עולם**, שהם בחינת אלו התפלות שנעשין מהתורות שנעשין מהם שעשועים גדולים מאוד לפניו יתברך ולבסוף בני אדם מזולזין בהן. ועל כן, התפילה עכשיו בבחינת "סוכת דוד הנופלת", ובסוכות עוסקין להקימה. וזה בחינת: **צא מדירת קבע ושב בדירת עראי**, שאמרו רבותינו ז"ל על ישיבת סוכה, זה בחינת: **אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים.** ואמרו רבותינו ז"ל: זה שיודע לחדש בה דבר שזה זוכין דייקא שעושין מתורות תפילות, שאז זוכין בוודאי לחדש דבר בתפילתו בכל פעם. וזה בחינת השבעה רועים שנכנסים לסוכה.

☞ **צילתה מרובה מחמתה.** [לקוטי עצות המשולש -

סוכות, נ"ט]

הסוכה, צריכין שתהיה צילתה מרובה מחמתה. כי חמה היא בחינת התורה וצל הוא בחינת התפילה, וסוכה היא מעורבת מחמה וצל, היינו מתורה ותפילה. אבל הצל צריך שיהיה מרובה, כי עיקר הוא התפילה שמתפללין על קיום התורה; ותפילה כזאת היא בחינת מעשה, בחינת קיום התורה ממש. על כן היא העיקר, כי צריך שיהיו מעשיו מרובין מחכמתו, שזה בחינת צילתה מרובה מחמתה, כנזכר לעיל.

☞ **סוכת שלום.** [לקוטי

עצות המשולש - סוכות, קכ"ב]

מצוות סוכה אחר יום הכפורים, זה מורה שכבר פעלנו בקשת "סלח נא" אצל השם יתברך, ואז זוכין לקדושת הבית המקדש, שזה בחינת סוכה; כי הבית המקדש נקרא "סוכת שלום" וסוכה היא בחינת ענני כבוד שנתגלו בבית המקדש, כדכתיב "והענן מלא את בית ה'..." וכתוב "כי בענן אראה על הכפורת". ועל כן באמת היה חנוכת הבית הראשון בימי שלמה בחג הסוכות...

☞ **ארבע מינים.** [לקוטי עצות המשולש - סוכות, צ"ז]

בארבע מינים שבלולב, שמנענעין אותן ואומרים בהם את ההלל, זה בחינת השיר שיתער לעתיד, שהוא פשוט כפול משולש מרובע. ועל כן גם בהם לולב אחד וערבות שתיים והדסים שלושה ואתרוג כלול מכל הארבע כי הוא כנגד האחרונה בחינת מלכות שכלול מכולם והוא בחינת שיר מרובע. ועל כן, עיקר נטילת הארבע מינים הוא בשעת קריאת הלל - שהוא מבחינת השיר שיתער לעתיד.

☞ **הושענא.** [לקוטי עצות המשולש - סוכות, ק"ג]

בהושענא רבה, הוא בחינת "וישב יצחק ויחפור את בארות המים..." , כמובא בזוהר הקדוש. כי אז הוא גמר החתימה מהעסק שהתחלנו בראש השנה, ועל כן צריכין לחזור ולצועק מעומק הלב, בבחינת "ממעמקים קראתי ה'..." , בכדי לחזור ולגלות העצות הקדושות, שהיא בחינת חותם בתוך חותם שאנו עוסקין לתקן בהושענא רבה. ועל כן לוקחין אז הערבי נחל, שהם בחינת נצח והוד בחינת רגלין בחינת עצות. ועל כן נקראים הושענות כי צועקין ומתפללין אז הרבה: **הושענא!** שהיא רק צעקה מעומק הלב, כמו שהוא בצרה גדולה ואינו יכול לדבר שום דיבורים

© וכן היה כמה וכמה פעמים הרבה מאד עד אין שיעור, והשם יתברך היה בעזרו, וזכה להתגבר על יצרו ולשבר תבערת המדורה של התאווה הכללית הזאת, והיה קדוש גדול מאד מאד בפרישות תאוה זו בפרישות גדול ובקדושה גדולה ונוראה מאד.

© ואמר, שהבעל דבר רצה להניח לו הכל, רק שהוא יוותר לו דבר אחד, והוא אמר להפוך: שהוא יניח הכל, רק אותו הדבר אינו רוצה להניח מלשברו, דהיינו שהבעל דבר היה מרוצה להניח לו שישבר כל התאוות, רק שהוא יוותר לו דבר אחד, מן הסתם היינו התאווה הכללית הנ"ל, שעיקר היצר הרע הוא בתאוה זו; אבל הוא, זכרונו לברכה, אמר להפך — שהוא יניח לו הכל לבלי לשברו, רק זאת התאוה רוצה לשברה לגמרי.

© וכן היה נוהג מתחילה, שכל מגמתו וכל יגיעתו היו רק לשבר בראשונה התאוה הכללית הזאת. ולא היה משגיח כלל בתחילה לשבר תאוות אכילה, רק אדרבא, בתחילה היה אוכל הרבה מאד מאד, הרבה יותר משאר בני אדם. ואמר, שאז היה ממשיך כל התאוות לתוך תאוות אכילה, ואחר כך שבר גם זאת התאוה של אכילה. והיו לו כמה מיני יגיעות ועבודות ומלחמות ונסיונות אין מספר קודם ששבר התאוה הכללית הנ"ל, וכמה וכמה תפילות ותחנונים ובכיות ושיחות, שהיה מתפלל ומתחנן ושופך לבו לפני השם יתברך בכמה וכמה מיני תחנונים ורצויים ופיוסים, שיהיה השם יתברך בעזרו להנצל מתאוה זו, עד אשר זכה לעמוד בכל הנסיונות, וקידש עצמו מאד בפרישות תאוה זו עד אין שיעור וערך, עד אשר זכה לשבר תאוה זו לגמרי, עד אשר היה לפלא אצלו על מי שנדמה לו, שקשה לשבר תאוה זו, כי אמר, שאין זה תאוה כלל, והיה מרבה לדבר בעניין זה, בעניין ביטול ומיאוס תאוה זו.

© ואמר, שאי אפשר לדבר מזה עם אנשים, שכבר נתגשמו בעניין זה, כי כבר נתערבו דמיהם כל כך, עד שנתערב דעתם, עד שאין יכולים להבין כלל, ואין נכנס בלבם כלל, שאפשר למאס תאוה זו, על כן אי אפשר לדבר בזה הרבה. אבל באמת, מי שהוא חכם אמת קצת, יכול בקל למאס תאוה זו לגמרי, כי אמר, שאין זה נסיון כלל למי שהוא רק חכם אמת, כנ"ל. ואמר, שבהכרח שיש בכל זה סוד, כי באמת אין זה תאוה כלל. והתפאר עצמו מאד בגודל חזקו בשבירת תאוה זו, והיה קדוש גדול ונורא מאד בעניין זה, ואמר על עצמו, שאין לו שום תאוה כלל, ואמר, שאצלו זכר ונקבה שווים, דהיינו שאין לו שום מלחמה מחמת איזה צד הרהור כשרואה או כשמדבר עם איזה אשה, כי הכל שוה אצלו.

רצון וכיסופין

[אוצר היראה – רצון וכיסופין, י"ד]

❖ כל הקרבנות של בהמות ועופות שיש בהם שחיטה, זה בחינת זביחת היצר, כמובא. אבל מנחת עני אין בה שחיטה, ואין עני אלא מן הדעת. היינו מי שהוא עני מן הדעת ואין בו דעת לזבוח את יצרו לגמרי, ואף על פי כן הוא רוצה להקריב קרבן לה', נתנה לו תורה עצה שיקריב מנחת סולת, ונאמר בה דייקא **ונפש כי תקריב**, ואמר רבותינו ז"ל: מעלה אני עליו כאילו הקריב את נפשו. ונפש זה בחינת רצון, היינו שאף על פי שאין בה שום שחיטה, אף על פי כן היא יקרה מאד בעיני ה' יתברך. מאחר שרצונו חזק כל כך לה' יתברך עד שגם הוא בעניונו הגדולה אינו מונע את עצמו מלהקריב קרבן לה', דהיינו בחינת קרבן מנחה שהיא בחינת נפש בחינת רצון כנ"ל (הלכות ברכת הריח ה' - אות ח').

עצות

[עצות המבוטאות - סוכות, ה"ו]

❖ כאשר פוגמים חלילה במצוות סוכה, היינו שמבטלים את המצווה לגמרי או שאין מקיימים אותה כמבואר בשולחן ערוך, על ידי זה מאבדים שפע של אדם ונופלים לשפע של בהמה. היינו שעל ידי ביטול מצוות סוכה אובדות מן האדם הידיעה והאמונה שהשם יתברך הוא המפרנס את האדם. כי כאשר האדם מאמין ומרגיש שפרנסתו היא בהשגחתו הפרטית של השם יתברך, רק אז פרנסתו היא מ"שפע של אדם".

אבל על ידי ביטול מצוות סוכה, נאבדות ממנו אמונה זו והרגשה זו, והוא נופל לדעות וסברות טבעיות, לחשב שהגיעות והטרחות מפרנסות את האדם. אזי פרנסתו מכונה "שפע של בהמה", כי בהמה מתפרנסת

מיגיעות וטרחות. הגם שפרנסת הבהמה היא גם כן בהשגחתו הפרטית, אבל מפני שאין לבהמה דעת להבין שפרנסתה היא בהשגחתו יתברך, מחמת זאת מכונה פרנסתה "שפע של בהמה".

וכן האדם שאינו יודע ואינו מאמין שפרנסתו היא בהשגחתו הפרטית יתברך, אזי פרנסתו היא גם כן שפע של בהמה. ועל ידי שפוגמים במצוות סוכה, גורמים למיתת בהמות וחיות טרם הזמן. אבל על ידי קיום מצוות סוכה כראוי, ניצולים מהפגמים הזכורים למעלה.

❖ על ידי קיום מצוות סוכה כראוי, אפשר לעסוק בבניינים, באופן שעסקי הבניין לא יזיקו לעוסקיהם. כי מבואר בדברי חכמינו זכרונו לברכה (עיין מסכת סוטה, יא), שהאנשים העוסקים בבניינים, הבניין מזיק להם, חס ושלום. אבל על ידי מצוות סוכה כראוי, ניצולים מנוק הבניין. ❖ על ידי קיום מצוות סוכה כראוי, מתקדשים בקדושת התורה בעת הכניסה לסוכה. כי מבחינת סוכה יוצאת כל התורה.

תפילה

[לקוטי תפילות א', קמ"ח]

❖ ובכן, תזכנו על-ידי מצוות סוכה הקדושה לשמוח בשמחה גדולה בשמחת-תורה, לסיים התורה ולהתחילה בשמחה וחדווה גדולה. נגיל ונשיש בזאת התורה כי היא לנו עוז ואורה. ותהיה בעזרונו בכל שנה ושנה לקיים מצוות סוכה בשלמות גדול כל-כך, עד אשר נזכה לקבל את התורה משם מחדש בכל שנה ושנה. כי מסוכה יוצאת התורה, עד אשר על-ידי כניסתנו לסוכה נזכה שיהיה נעשה מאתנו בעצמנו תורה, שכל אחד

מישראל יהיה נעשה ממנו תורה, **אורייתא ישראל וקודשא בריך הוא**

כולא חד. ויומשך עלינו על-ידי מצוות סוכה הקדושה, קדושת חג השבועות, קדושת חודש סיון, קדושת קבלת התורה.

❖ רבונו של עולם, צרכינו מרובים מאוד בלי שיעור, ודעתנו קצרה לבאר ולפרש חלק אלף ורובה מהם. רחם עלינו למען שמך, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים. וזכנו לקיים מצוות סוכה בזמנה בשלמות, באופן שנוזכה לכל מה שבקשנו מלפניך, שלא נגרום חס ושלום מיתת בהמות וחיות בלא זמן, רק נהיה נזונים ויונקים תמיד משפע של אדם, שנמשך מבחינת סוכה. ותפרוס עלינו סוכת שלומך תמיד, ובצל כנפיך תסתירנו.

❖ ונזכה כל אחד ואחד המוכרח לעסוק בבניין, שלא יזיק לו הבניין כלל, רק תשמרנו ותגן עלינו בכח קדושת סוכה שעמך ישראל מקיימים, שנוזכה לבנות הבית בחכמה אמתיית למען שמך לבד. ויהיה ביתנו בית שמגדלין בו תורה ותפילה, שנוזכה לדבר בביתנו הרבה דברי-תורה ותפילה כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים. ונזכה להמשיך בתוך ביתנו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים וכל טוב אמתי לנצח, בגשמיות וברוחניות, בזה ובבא.

❖ וברחמיך הרבים, תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבניין ביתנו בשפע גדול, ולא יגיע לנו שום עניות, ולא שום חוסר על-ידי בניין ביתנו. ולא יטרד אותנו הבניין, חס ושלום, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת, ותזמין לנו לכל אחד ואחד, עצים המסוגלים לביתו, ויהיו מסודרים בהבניין כפי הסדר הראוי להם מששת ימי בראשית, ותסבב כל הסבות לטובה, באופן שיהיה הבניין רק לטובה, בכל האופנים, לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו.

מלתב

[מספר אבי הנחל - מכתב ס"ח]

❖ ב"ה, י"ד אדר א' תשכ"ה.

לכבוד לבי וחיותי, מר ... אשר כל ישראל מפארים ומפליאים בשבחו בכל מיני חן ואהבה, על אשר לבש את עצמו בעוז ורוח גבורה, כגיבור מלחמה, לגדל ולקדש שם ה' בכל העולמות ולהרים כבוד שבת קדשו וכבוד עמו ישראל, לעיני כל הגויים. ברכה ושלוש וחיים ארוכים ובריאים וכל טוב.

❖ לגודל ההתקשרות והאהבה האמתית הנפלאה והיחידה בעולם, אשר עשה ה' ביני ובינך, לבי קרוב אליך מאוד ונמשך אחריך בתשוקה גדולה.

המעתיק